

Sygn. akt: *IC 252/16*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez staż. A. B. w dniu 31 sierpnia 2015 r.

sprawy z powództwa (...) **S.A. w G.**

przeciwko **M. Z.** oraz **R. Z.**

o zapłatę

utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty z 08 stycznia 2016 r. wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w sprawie I Nc 2272/15.

UZASADNIENIE

Powódka (...) **S.A. w G.** wniosła pozew w postępowaniu nakazowym o zasądzenie od pozwanych **R. Z.** oraz **M. Z.** solidarnie na rzecz powódki kwoty 34.815,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 13 października 2015 r. do dnia zapłaty, oraz kosztami postępowania i zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu podano, że pozwany **R. Z.** wystawił weksel własny poręczony przez pozwaną **M. Z.**, w którym płatność kwoty dochodzonej pozwem wyznaczono na dzień 12 października 2015 r. Powódka podała, że pomimo wezwań pozwani do dnia sporządzenia pozwu nie wykupili w/w weksla.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 8 stycznia 2016 roku, w sprawie o sygn. akt I Nc 2272/15, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwani wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów procesu.

Pozwani zarzucili brak ważności zobowiązania z weksla wskutek wręczenia dokumentu weksla in blanco w wyniku działania pozwanych pod wpływem błędu, w wyniku podstępu powódki oraz osób, którymi się posługiwał. Zarzucili też nieistnienie stosunku podstawowego, który weksel miał zabezpieczyć w postaci umowy cesji zawartej pomiędzy powódką, a pozwanym **R. Z.**, tj. braku umowy obejmującej stosunek podstawowy z weksla gwarancyjnego, braku istnienia pomiędzy stronami porozumienia wekslowego, poprzez skuteczne uchylenie się pozwanych od skutków prawnych własnych oświadczeń woli; wypełnienie weksla in blanco niezgodnie z porozumieniem wekslowym, ponieważ weksel zabezpieczał umowę, która nigdy nie została zawarta. Z ostrożności procesowej pozwani podnieśli także, że powódka nie miała tytułu do obciążania pozwanych kosztami serwisowymi, jak również bezpodstawnie podwójnie naliczyła należność wynikającą z jednej faktury. Pozwani zarzucili także, że powódka opatrzyła weksel klauzulą „bez protestu”, choć porozumienie wekslowe nie upoważniało jej do tego, a także wskazali, że weksel jest nieważny z uwagi na brzmienie art. 4 prawa wekslowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. w S. (Korzystający)(...). zawarła z pozwaną (...) **S.A. w G.** umowę leasingu nr (...), której przedmiotem był pojazd osobowy marki O. (...) **AC** o nr nadwozia (...) i roku produkcji 2011. Umowę w imieniu (...) sp. z o.o. podpisywał **R. Z.** – jako pełnomocnik Korzystającego. W §6 umowy strony zastrzegły, że wszelkie jej zmiany wymagają

formy pisemnego aneksu pod rygorem nieważności. Integralną częścią umowy były Ogólne Warunki Umowy (...) (OWU), które również zostały podpisane przez obie strony.

Okoliczności bezsporne, vide : umowa leasingu, k. 135-136; OWU do umowy leasingu, k. 137-140.

W §8 pkt 2 OWU strony ustaliły, iż Finansujący ma prawo, w wypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy, wypełnić weksel in blanco wystawiony poprzez Korzystającego poprzez wpisanie:

- sumy wekslowej odpowiadającej sumie zaległych opłat leasingowych, serwisowych, odsetek za czas opóźnienia, innych opłat obciążających Korzystającego, oraz odszkodowań za szkody i kosztów, które zgodnie z umową ponosi Korzystający;
- terminu płatności przypadającego na trzydziesty dzień po dacie rozwiązania lub wygaśnięcia umowy;
- klauzuli „bez protestu”;
- miejsca płatności.

W przypadku, gdyby nie została sporządzona do weksla oddzielna deklaracja, powyższy zapis wolą stron stanowił deklarację wekslową do weksla in blanco, podpisaną przez Korzystającego przez złożenie podpisu pod nin. OWU.

Dowód : OWU do umowy leasingu, k. 137-140.

W trakcie trwania umowy leasingu, 11 października 2012 r., R. Z. wystąpił do powódki z wnioskiem (popartym wnioskiem (...) sp. z o.o.), o zawarcie umowy cesji praw oraz o przejęcia długu wynikających z umowy leasingu przez powódkę, na co powódka przystała.

Dowody : wniosek pozwanego z załącznikiem, k. 145-147; wniosek C., k. 148; pismo powódki z 17 stycznia 2013 r., k. 151 .

Pozwany R. Z. zawarł (...) z powodową spółką (finansującym) oraz z (...) sp. z o.o. (Cedentem) umowę cesji praw wynikających z wyżej opisanej umowy leasingu, oraz przejęcia długu, na który składały się wszystkie wymagalne od 1 listopada 2012 r. zobowiązania (...) jako Korzystającego w stosunku do Finansującego wynikające z umowy leasingu. Umowa cesji została oznaczona datą 31 października 2012 r. Zgodnie z §8 umowy cesji wszelkie jej zmiany i uzupełnienia wymagały zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Dowód : umowa cesji praw oraz przejęcie długu wraz z harmonogramem, k. 40-42.

Przygotowaniem projektu umowy zajmowała się w powodowej spółce jej pracownica, M. T., która nie była umocowana do reprezentowania spółki. Ona także pozostawała odpowiedzialna za przygotowywanie dokumentacji umów i ich monitoring, kontakty z klientami. Jej zwierzchnikiem był Ł. C., pracownik powoda, uprawniony do działania w imieniu spółki oraz odpowiedzialny za weryfikację przygotowywanej przez M. T. dokumentacji. Przywoływana umowa cesji, przygotowana była przez M. T. według standardowego wzoru, jaki powodowa spółka stosowała w obrocie prawnym. Strony nie negocjowały jej postanowień.

Dowody : zeznania świadków Ł. C. i M. P., k. 271; zeznania świadka M. T., k. 302.

Zebranie podpisów trzech stron umowy napotykało trudności, ponieważ osoby uprawnione do reprezentacji (...) sp. z o.o. przebywały za granicą. Umowa o ww. treści została podpisana przez R. Z. w listopadzie 2012 r., jako pierwszego oraz po jakimś czasie przez (...) sp. z o.o. M. T., chcąc zdyscyplinować strony w podpisaniu umowy, wysłała do pozwanego 17 grudnia 2012 r. informację (drogą korespondencji elektronicznej), której nie konsultowała ze swym zwierzchnikiem – wskazała, że nie dochodzi do skutku zawarcie cesji z dniem 1 listopada 2012 r., jest jednak możliwe, aby cesja obowiązywała od 1 grudnia 2012 r., przy czym niezbędne jest aby do 28 grudnia 2012 r. otrzymała podpisane

dokumenty cesji, w przeciwnym razie cesja finalnie nie dojdzie do skutku. Powódka otrzymała podpisany przez ww. strony tekst umowy pod koniec grudnia 2012 r. i wówczas podpisał go w imieniu powódki Ł. C..

Dowody : korespondencja emailowa, k. 49-50; zeznania świadka M. P., k. 271; zeznania świadka M. T. i częściowo przesłuchanie pozwanego, k. 302.

Pismem z 22 lutego 2013 r. powódka wezwała R. Z. do zapłaty zaległych rat opłat leasingowych z tytułu umowy nr (...).

Dowód : wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania, k. 177-178.

Powódka pismem datowanym na 8 marca 2013 r. wypowiedziała umowę leasingu nr (...) ze skutkiem natychmiastowym z uwagi na niezapłacenie opłat leasingowych wynikających z zawartej umowy.

Dowody : wypowiedzenia, k. 182.

Wraz z umową cesji, jako zabezpieczenie mogących powstać roszczeń Finansującego w stosunku do (...) jako Korzystającego, wynikających z umowy leasingu, R. Z. wystawił gwarancyjny weksel in blanco, który podpisała również jako poręczyciel pozwana M. Z..

Dowody : weksel, k. 2; umowa cesji praw oraz o przejęcie długu wraz z harmonogramem, k. 40-42.

Pismami z 30 września 2015 r. powódka wezwała pozwanych do wykupienia w terminie do 12 października 2015 r. weksla za sumę 34.815,90 zł, wskazując, że suma wekslowa stanowi ich zadłużenie w związku z umową leasingu nr (...) z 31 października 2012 r. Pismem z 26 listopada 2015 r., skierowanym do pełnomocnika pozwanych, powódka ponownie wezwała do wykupienia weksla za ww. kwotę wraz z odsetkami od 13 października 2015 r. do dnia zapłaty – w terminie ostatecznym do 10 grudnia 2015 r.

Dowody : wezwania do wykupienia weksla, k. 7-9; dowody nadania, k. 10-11.

Kwota, której dochodzi powódka z weksla wynika z nieuregulowanych należności wynikających z opłat leasingowych i serwisowych stwierdzonych fakturami VAT: (...), (...) oraz niewymagalnych jeszcze na dzień wypowiedzenia opłat leasingowych w sumie 14.043,70 zł i skapitalizowanych odsetek w wysokości 5.725,73 zł

Dowody : faktury VAT, k. 61-76, 169-176, 179-181.

Powódka przedstawiła pozwanemu rozliczenie umowy leasingu nr (...), w którym wskazała wysokość zdyskontowanych rat leasingowych w sumie 46.443,70 zł pomniejszoną o wartość odzyskanego pojazdu w wysokości 32.400 zł.

Dowód : rozliczenie umowy leasingu, k. 87-89.

Pozwany, uznając, że doszło do rozwiązania umowy leasingu, odmówił zapłaty żądanych kwot. Pozwani złożyli oświadczenia (datowane na 17 listopada 2015 r.) o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczeń woli złożonych pod wpływem błędu.

Dowody : korespondencja emailowa, k. 43-55; zeznania świadka Ł. C., k. 271; przesłuchanie pozwanego, k. 302; oświadczenia pozwanych, k. 94-95.

Pozwany wytoczył przeciwko (...) S.A. w G. powództwo o zapłatę kwoty 6.292,11 zł będącej sumą kwot uiszczonych przez niego na rzecz spółki tytułem raty leasingowej i opłat. Sprawa toczyła się przed tutejszym sądem pod sygnaturą IV GC 1962/13. Prawomocnym wyrokiem sąd oddalił powództwo R. Z..

Okoliczność bezsporna, vide : wyroki sądu I instancji oraz II instancji wraz z uzasadnieniem, k. 155-162; akta sprawy IV GC 1962/13.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, które nie były kwestionowane co do swej treści przez żadną ze stron, a także na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy IV GC 252/16.

Sąd wziął także pod uwagę zeznania świadków, które uznał za szczere, jasne i spójne, a także zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, z tym zastrzeżeniem, że pominął zeznania świadka P. Z., które nie wniosły niczego istotnego w zakresie rozstrzygnięcia. Sąd przeprowadził także dowód z zeznań stron, ograniczając go do zeznań pozwanego, jednakże oparł się na nich jedynie w takim stopniu, w jakim nie były one sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

W tym miejscu należy stwierdzić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydane na podstawie weksla gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 marca 1997 r., I CKN 48/97; uchwała Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 1972 r., III PZP 17/70).

Zgodnie z art. 709¹³ §1 k.c., korzystający obowiązany jest płacić raty w terminach umówionych. W myśl zaś §2 cytowanego artykułu, jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne. W myśl zaś art. 709¹⁵ k.c., w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Powyższe stanowi oryginalną, charakterystyczną dla stosunku leasingu finansowego instytucję usprawiedliwioną koniecznością odpowiedniego rozłożenia ryzyka związanego z przedterminowym zakończeniem umowy leasingu finansowego.

Nie może być w sprawie wątpliwości, że między stronami zaistniały warunki do rozwiązania przez powódkę umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym. R. Z. zalegał bowiem z zapłatą rat opłaty leasingowej, gdy zgodnie z §9 ust 2 OWU zaległość co do nawet jednej z rat i nieuregulowanie należności w wyznaczonym dodatkowym terminie było wystarczającą przesłanką do rozwiązania umowy w sposób, jaki miał miejsce w rozpatrywanej sprawie.

Powódka uprawniona była zatem do wypełnienia weksla in blanco na kwotę odpowiadającą zaległościom obciążającym dłużnika R. Z.. Wyliczenie żądanej przez powódkę kwoty jest zatem zgodne z art. 709¹⁵ k.c., a pozwany R. Z. nie kwestionował zasadności i wysokości korzyści, o jakie pomniejszona została suma przewidzianych w umowie niezapłaconych rat leasingowych.

W odniesieniu do rozpatrywanej sprawy znaczenie ma ustalenie, że jeżeli dłużnik – wystawca weksla wniesie zarzuty od nakazu zapłaty, to może on podnosić przeciwko roszczeniu z weksla wszystkie zarzuty, jakie mu przysługują na podstawie przepisów prawa materialnego. Jeżeli więc łączy go z powódką stosunek prawny cywilny, w związku z którym dłużnik zaciągnął wobec posiadacza weksla zobowiązanie wekslowe, to może podnosić również wszelkie zarzuty wynikające z tego stosunku (art. 17 pr. weksl.). Jeżeli weksel jest wystawiony in blanco, dłużnikowi przysługuje także zarzut uzupełnienia weksla niezgodnie z zawartym przez strony porozumieniem (art. 10 pr. weksl.). W razie udowodnienia przez pozwanego któregoś ze wspomnianych zarzutów, powództwo winno być oddalone. W ocenie Sądu, wbrew ciężącemu ciężarowi dowodu, pozwany R. Z. w zarzutach od nakazu zapłaty nie wykazał, aby roszczenie

powódki było bezzasadne, jak również, aby kwota dochodzona przez powódkę była wyliczona niezgodnie z zawartym porozumieniem wekslowym.

Kwota, na którą został wystawiony weksel in blanco, poręczony przez pozwaną, i która ostatecznie dochodzona jest w niniejszym postępowaniu, została prawidłowo wyliczona przez powódkę. Umowa leasingu stwierdza bowiem, że w przypadku rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym leasingodawca nabywa roszczenie wobec leasingobiorcy o zapłatę kwoty rozliczeniowej równej sumie wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych opłat leasingowych i innych należności przewidzianych w umowie (§9 ust 3 OWU).

Ponadto każda ze stron z mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c. powinna wykazać okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Powódka powinna więc wskazać na gruncie niniejszego postępowania w jaki sposób wypełnił weksel (co składa się na kwotę, na którą opiewa weksel), natomiast pozwani powinni wykazać, że roszczenie powódki ze stosunku podstawowego w całości albo w części nie istnieje (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 1972 r., III PZP 17/70; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 2 marca 2005 r., I ACa 1413/04).

W niniejszej sprawie powódka wywodzi swoje roszczenie z weksla gwarancyjnego in blanco, wystawionego na podstawie porozumienia wekslowego i umowy leasingu. Weksel ten zgodnie z deklaracją wekslową służyć miał zabezpieczeniu wykonania umowy przez korzystającego. Z kolei na podstawie art. 32 w zw. z art. 103 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. nr 37, poz. 282, ze zm.), dalej jako „Prawo wekslowe” poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył.

Podstawowym zarzutem pozwanych było, że weksel został wypełniony bezprawnie, ponieważ powódka nie miała upoważnienia do jego wypełnienia, gdyż zawarta pomiędzy stronami umowa leasingu została rozwiązana na skutek rozwiązania umowy cesji. To natomiast nastąpiło na skutek złożenia przez R. Z. oświadczenia o uchyleniu się od skutków złożonego przez siebie oświadczenia woli, złożonego pod wpływem błędu, który był rezultatem podstępu strony powodowej.

Zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy podkreślić, że w niniejszej sprawie sąd związany był ustaleniami poczynionymi w sprawie IV GC 1962/13, która toczyła się przed tutejszym sądem. W postępowaniu tym Sąd oddalił powództwo R. Z. przeciwko (...) S.A. w G. o zapłatę kwoty 6.292,11 zł będącej sumą kwot uiszczonych przez R. Z. na rzecz Futura (...) tytułem raty leasingowej i opłat. W celu rozstrzygnięcia tego powództwa Sąd musiał ustalić, czy umowa cesji praw i przejęcia długu wynikającego z umowy leasingu nr (...) została skutecznie zawarta. Kwestię tę Sąd rozstrzygnął twierdząco, wskazując, że umowa ta została podpisana przez wszystkie trzy strony, czyli przez powódkę, (...) sp. z o.o., a także przez pozwanego, powód (pozwany w nin. sprawie) nie wykazał natomiast, by zastrzeżony został warunek, którego nieziszczenie się eliminowało skuteczność kontraktu.

Niezależnie od powyższego, należy zauważyć, że nawet w przypadku, gdyby wymienione powyżej orzeczenie nie zapadło, a sąd miał swobodę orzekania co do tej kwestii w niniejszej sprawie, i tak doszedłby do tożsamyh wniosków.

Strona pozwana nie wykazała zaistnienia błędu, ani tym bardziej prowadzącego do niego podstępu strony powodowej.

Zgodnie z art. 84 §1 k.c., w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej.

Zgodnie natomiast z §2 cytowanego przepisu, można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny).

W niniejszej sprawie rzeczywiście doszło do nieporozumień w kwestii podpisania umowy cesji, co związane było z przedłużającą się procedurą składania podpisu przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.. Pracownica powoda, M. T., chcąc zdyscyplinować strony do podpisania umowy, faktycznie wysłała do pozwanego 17 grudnia 2012 r. informację, że cesja obowiązująca od 1 listopada 2012 r. nie dochodzi do skutku, przy czym, aby doszła do skutku od 1 grudnia 2012 r. niezbędne jest, aby do dnia 28 grudnia 2012 r. otrzymać podpisane dokumenty cesji, w przeciwnym bowiem razie cesja finalnie nie dojdzie do skutku. Po pierwsze jednak M. T. nie była umocowana do reprezentowania strony powodowej i nie miała upoważnienia do składania oświadczeń woli w jej imieniu, a wypowiedzi tej nie konsultowała ze swym zwierzchnikiem. Po drugie ponieważ oświadczenie to złożone było drogą korespondencji elektronicznej, nie ma też mowy o uznaniu M. T. za osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 97 k.c. Na marginesie wskazać należy, że - jak wynika z twierdzeń strony powodowej - podpisane dokumenty dotarły już 20 grudnia 2012 r., a tym samym ów warunek finalnego rozwiązania umowy cesji i tak nie mógłby się spełnić.

Najistotniejszy dla oceny istoty niniejszej sprawy jest jednak fakt, że do przedmiotowego nieporozumienia doszło już po złożeniu oświadczenia woli (podpisania umowy cesji) przez stronę pozwaną, a zatem – nawet jeśli owo nieporozumienie faktycznie doprowadziło R. Z. do błędnej oceny sytuacji, to nie mogło mieć jednak wpływu na treść jego oświadczenia woli, które złożone zostało wcześniej.

Co więcej, oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu pozwani złożyli dopiero w listopadzie 2015 r., a więc dopiero po około 5 latach od momentu, gdy o rzekomym błędzie się dowiedzieli. Tymczasem, zgodnie z art. 88 §2 k.c., uprawnienie do uchylenia się w razie błędu wygasa z upływem roku od jego wykrycia.

Nie można też uznać, by złożenie oświadczenia przez M. T. (nawet przy założeniu, że była umocowana do reprezentowania powoda) mogło doprowadzić do unieważnienia umowy cesji. Zarówno umowa leasingu, jak i umowa cesji, wymagały zmian w formie pisemnej, niemożliwe byłoby więc dokonywanie ich zmiany w drodze jednostronnego oświadczenia jednej ze stron.

Strona pozwana nie wykazała także, by kwota wekslowa została wyliczona w sposób nieprawidłowy. Zdaniem sądu strona powodowa przekonująco i w sposób wyczerpujący wskazała jakie należności składają się na sumę wekslową, potwierdzając to przedłożonymi fakturami VAT. Na sumę złożyły się opłaty leasingowe i opłaty serwisowe (przy czym te ostatnie naliczane były tylko do momentu wypowiedzenia umowy, nie ma więc mowy o naliczaniu ich już po rozwiązaniu umowy leasingu) pomniejszone o kwotę uzyskaną ze sprzedaży samochodu. Pozwani nie skonkretyzowali natomiast owej niezgodności oraz nie wykazali, aby taka niezgodność zaistniała.

Niezasadne jest także twierdzenie pozwanych, jakoby powódka wypełniła weksel niezgodnie z deklaracją wekslową. W Ogólnych Warunkach Umowy, stanowiących, zgodnie z zapisem §8 deklarację wekslową, wprost zapisano, że Finansujący ma prawo wypełnić weksel in blanco m. in. poprzez wpisanie klauzuli „bez protestu”.

Zarzut strony pozwanej dotyczący naruszenia art. 4 prawa wekslowego jest natomiast sformułowany w sposób niejasny – nie sposób stwierdzić, czy stronie pozwanej chodzi o to, że na wekslu nie wskazano miejsca jego płatności, czy też o to, że wskazano więcej niż jedno miejsce. Niezależnie od tego, co miała na myśli strona pozwana, należy zauważyć, że zarzut ten jest bezzasadny, bowiem weksel jest wypełniony prawidłowo – wskazano na nim miejsce płatności (G., ul. (...)), przy czym wskazano wyłącznie to jedno miejsce. Niewątpliwie powódka była też – zgodnie z wspomnianym §8 OWU – upoważniona do wpisania domicylu na wekslu.

W świetle art. 485 §2 k.p.c. strona, która występuje w postępowaniu nakazowym z powództwem o zapłatę opartym na twierdzeniu, że dochodzone roszczenie przysługuje jej od pozwanych na podstawie podpisanego przez nich weksla, powinna do pozwu dołączyć poświadczający to weksel, co powódka uczyniła.

Podkreślić należy także, że powódka do pozwu dołączyła wezwania do wykupu weksla, w których wskazała, z jakiego stosunku wynika suma wekslowa jak również wskazała konkretne dokumenty ją determinujące.

Rozstrzygając o żądaniu powódki Sąd miał na względzie, iż wystawionych zostało dziewięć faktur, z których wynikał obowiązek zapłaty dochodzonej pozwem sumy 15.046,47 zł. Treść tych faktur stanowi odzwierciedlenie łączącej strony umowy i obejmuje należności wynikające z umowy. Dodatkowo powódce należnym jest wierzytelność z tytułu zdyskontowanych rat leasingowych (46.443,70 zł) pomniejszona o wartość odzyskanego pojazdu (32.400 zł), a także skapitalizowane odsetki w wysokości 5.725,73 zł.

Od tak wyliczonej kwoty Sąd zgodnie z żądaniem pozwu zasądził odsetki od 13 października 2015 r. do dnia zapłaty mając na uwadze treść art. 481 k.c., że pozwani od tego dnia pozostawali w zwłóce.

Z uwagi na powyższe Sąd na mocy wskazanych powyżej przepisów oraz na mocy art. 496 k.p.c. orzekł jak wyroku utrzymując w mocy nakaz zapłaty z 8 stycznia 2016 r. wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie I Nc 2272/15.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)